

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 21, 2014

Nummer 21, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1366](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1368](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1364](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1354](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1357](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1359](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1358](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1365](#) 10-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1362](#) 10-06-2014

RECHTSPRAAK

Zware mishandeling. Het hof heeft ter weerlegging van het noodweerweer geoordeeld dat uit de stukken, daaronder begrepen de bij verschillende gelegenheden door verdachte afgelegde verklaringen, en het verhandelde ter terechtzitting, geen feiten of omstandigheden naar voren zijn gekomen waaruit kan worden afgeleid dat zich een situatie heeft voorgedaan waarin verdachte redelijkerwijs zich bedreigd kon voelen. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Het verweer met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij slaagt wel. Dit verweer kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan dat het ertoe strekt dat de door de benadeelde partij geleden schade reeds is vergoed, zodat de grondslag aan de vordering in zoverre is komen te ontvallen.

Het eerste middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer(exces).

De Hoge Raad overweegt als volgt.

‘Voor een geslaagd beroep op noodweer is vereist dat het begane feit geboden was door de noodzakelijke verdediging van - zoals hierdoor verdachte is gesteld - zijn lijf, tegen een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding.

Het hof stelt in dit verband de volgende feitelijke gang van zaken vast.

Verdachte en aangever [slachtoffer] bevonden zich in Café [A]. Zij hebben in het café over en weer oogcontact gehad. Verdachte heeft hierover verklaard dat het ‘vervelend oogcontact’ betrof. [slachtoffer] is op een gegeven moment in de richting van verdachte en diens vriend [betrokkene 2] gelopen en in de buurt van hem, verdachte, gaan staan. Kort hierna heeft het incident plaatsgevonden.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting, daaronder begrepen de bij verschillende gelegenheden door verdachte afgelegde verklaringen, is niet gebleken dat verdachte zich

bedreigd voelde als gevolg van dit oogcontact. Voorts volgt uit de stukken en het verhandelde ter zitting niet dat [slachtoffer] zich ook overigens zodanig gedroeg dat verdachte zich daardoor redelijkerwijs bedreigd kon voelen.

In dit verband neemt het hof mede in aanmerking dat verdachte - bij herhaling daarnaar gevraagd - ter terechtzitting heeft verklaard dat hij zich met betrekking tot de aanleiding voor het slaan van aangever door hem, verdachte, niet meer kan herinneren dan dat aangever [slachtoffer] voor hem stond en zich breed maakte.

Dat aangever daarbij op enig moment ook nog een (rare) beweging heeft gemaakt - zoals verdachte eerder heeft verklaard tegenover de politie - kan verdachte zich niet heugen.

Op grond van het voorgaande is niet aannemelijk geworden dat er sprake is geweest van (de dreiging van) een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding waartegen verdachte zich moest verdedigen. Derhalve wordt het beroep op noodweer verworpen. Nu geen sprake is geweest van een noodweersituatie, faalt het subsidiaire beroep op noodweerevces evenzeer."

Het Hof heeft vastgesteld dat de verdachte [slachtoffer] met een bierglas in het gezicht heeft geslagen en hem daarna met zijn tot vuist gebalde hand heeft geslagen. Het Hof heeft ter weerlegging van het noodweerverweer geoordeeld dat uit de stukken, daaronder begrepen de bij verschillende gelegenheden door de verdachte afgelegde verklaringen, en het verhandelde ter terechtzitting, geen feiten of omstandigheden naar voren zijn gekomen waaruit kan worden afgeleid dat zich een situatie heeft voorgedaan waarin de verdachte redelijkerwijs zich bedreigd kon voelen. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. De verwerping van het verweer is aldus, in het licht van hetgeen door en namens de verdachte te dezer zake is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Het middel is tevergeefs voorgesteld.'

Het tweede middel klaagt dat het hof de beslissing op de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer], in het licht van het ter terechtzitting gevoerde verweer, ontoereikend heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

'Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt het volgende in:

"De raadvrouw pleit overeenkomstig haar overgelegde pleitnota, welke in kopie aan dit proces-verbaal is gehecht en waarvan de inhoud geacht moet worden hier te zijn ingevoegd. Aanvullend deelt zij mee, zakelijk weergegeven:

Voorafgaand aan de zitting heb ik vernomen dat een civiele vordering van 983,00 is ingediend door [slachtoffer]. Mijn cliënt heeft dit bedrag al betaald. Ook om deze reden verzoek ik de

benadeelde partij niet-ontvankelijk in de vordering te verklaren. Ik heb hiervan op dit moment geen schriftelijk bewijs. Indien het hof het op prijs stelt kan ik dit bewijs wel tonen aan de hand van een e-mail op de gsm."

Het Hof heeft de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer] toegewezen tot een bedrag van € 910,- en aan de verdachte voor hetzelfde bedrag een schadevergoedingsmaatregel opgelegd ten behoeve van de benadeelde partij. Het Hof heeft daaraan de volgende overwegingen ten grondslag gelegd: "Uit het onderzoek ter zitting van het hof is gebleken dat de benadeelde partij zich in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd en dat de vordering geheel is toegewezen. Derhalve duurt de voeging ter zake van de gehele vordering tot schadevergoeding in het geding in hoger beroep voort. Uit het onderzoek ter terechtzitting is voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het onder 1 primair bewezenverklaarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden. De vordering is van de zijde van verdachte niet voldoende weersproken. Verdachte is derhalve tot vergoeding van de schade gehouden, zodat de vordering zal worden toegewezen.

Om te bevorderen dat de schade door verdachte wordt vergoed, zal het hof de maatregel van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht opleggen op de hierna te noemen wijze."

Het onder 5.2 weergegeven verweer kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan dat het ertoe strekt dat de door de benadeelde partij geleden schade reeds is vergoed, zodat de grondslag aan de vordering in zoverre is komen te ontvallen. Het Hof had derhalve zijn beslissing tot toewijzing van de vordering nader moeten motiveren. Het middel is terecht voorgesteld.'

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissing op de vordering van de benadeelde partij en de beslissing tot oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1364

Zaaknummer: 12/05113

Wetsartikelen: 302 lid 1 Sr en 41 lid 1 en 2 Sr

RECHTSPRAAK

Ontbrekende pleitnota. De pleitnota ontbreekt en daardoor valt niet na te gaan of ter terechtzitting meer verweren zijn gevoerd dan wel of daar uitdrukkelijk onderbouwde standpunten naar voren zijn gebracht. Dit brengt nietigheid van het onderzoek en de gedane uitspraak met zich mee.

Het middel behelst de klacht dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien de door de raadsman bij die gelegenheid aan het hof overgelegde pleitnota zich niet bij de stukken van het geding bevindt.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens het proces-verbaal van voormelde terechtzitting heeft de raadsman van de verdachte het woord tot verdediging gevoerd. Het proces-verbaal houdt – voor zover voor de beoordeling van het middel van belang – het volgende in:

‘De raadsman voert het woord tot verdediging. De raadsman doet dit aan de hand van zijn pleitnotities, die door hem aan het hof worden overgelegd en waarvan de inhoud als hier ingevoegd geldt.’

De in genoemd proces-verbaal vermelde pleitnota ontbreekt bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken. Naar aanleiding van een door de raadsman op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad gedaan verzoek is bij het hof nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie moet worden aangenomen dat die pleitnota niet meer beschikbaar zal komen.

Nu bedoelde pleitnota ontbreekt, valt niet na te gaan of ter terechtzitting meer verweren zijn gevoerd dan wel of aldaar uitdrukkelijk onderbouwde standpunten naar voren zijn gebracht. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het, nu het onherstelbaar is, nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt. Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1357

Zaaknummer: 13/02312

Wetsartikelen: IV.3 Procesreglement van de Strafkamer van de Hoge Raad 2008 en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Kinderpornografie. Het hof heeft geoordeeld dat de in de tenlastelegging genoemde afbeeldingen van de geslachtsdelen van de minderjarige jongen, mede gelet op de wijze waarop zij zijn tot stand gekomen onmiskenbaar strekken tot het opwekken van seksuele prikkeling. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans op onbegrijpelijke gronden, heeft geoordeeld dat sprake is van afbeeldingen van een seksuele gedraging als bedoeld in artikel 240b Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat artikel 240b Sr vooreerst ziet op een afbeelding van een gedraging van expliciet seksuele aard, zoals die aan de hand van de afbeelding zelf kan worden vastgesteld, waaronder begrepen het op zinnenprikkelende wijze tonen van de geslachtsdelen of de schaamstreek. Het gaat hierbij om een gedraging die reeds door haar karakter strekt tot het opwekken van seksuele prikkeling. Voorts ziet artikel 240b Sr op een afbeelding die weliswaar niet een gedraging van expliciet seksuele aard in de hiervoor aangegeven zin toont, maar die, gelet op de wijze waarop zij is totstandgekomen eveneens strekt tot het opwekken van seksuele prikkeling. Hierbij kan het gaan om een afbeelding van iemand in een houding of omgeving die weliswaar op zichzelf of in andere omstandigheden 'onschuldig' zouden kunnen zijn, maar die in het concrete geval een onmiskenbaar seksuele strekking heeft (vgl. HR 7 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO6446, NJ 2011/81).

Het hof heeft – in lijn met hetgeen onder 3.4 is vooropgesteld – geoordeeld dat de in de tenlastelegging genoemde afbeeldingen van de geslachtsdelen van de minderjarige jongen, mede gelet op de wijze waarop zij zijn totstandgekomen – naar in zijn overwegingen besloten ligt – onmiskenbaar strekken tot het opwekken van seksuele prikkeling. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof uit de gebezigde bewijsmiddelen heeft kunnen afleiden dat de verdachte de focus van de camera, waarmee de afbeeldingen zijn vervaardigd, (nagenoeg)

op de hoogte van de geslachtsdelen van de minderjarige jongen heeft afgesteld, hij de jongen vervolgens heeft opgedragen zich te gaan douchen waarbij filmopnames zijn gemaakt van de ontblote geslachtsdelen van de jongen en hij de filmpjes vervolgens op zijn computer heeft overgebracht en bekeken. Gelet hierop is evenmin onbegrijpelijk 's hofs kennelijke oordeel dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van de pose waarin de jongen in de gegeven omstandigheden voor de camera heeft gestaan. Opmerking verdient ten slotte dat, anders dan het middel wil, voor de toepassing van artikel 240b Sr niet noodzakelijk is dat vaststaat dat de jeugdige is geschaad (vgl. HR 7 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO6446, NJ 2011/81, r.o. 3.4). Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 95 uren, subsidiair 47 dagen hechtenis, bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1359

Zaaknummer: 12/04924

Wetsartikelen: 240b lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Samenweefsel van verdichtsels. De bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat verdachte betrokkene door een samenweefsel van verdichtsels heeft bewogen tot afgifte van geld kan niet uit 's hofs bewijsvoering worden afgeleid.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van feit 2 in zaak A wat betreft het onderdeel dat sprake is van een samenweefsel van verdichtsels onvoldoende is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor het antwoord op de vraag of uit door een verdachte gebezigde leugenachtige mededelingen kan worden afgeleid dat het slachtoffer door een samenweefsel van verdichtsels werd bewogen tot afgifte van een goed, tot het verlenen van een dienst, tot het ter beschikking stellen van gegevens, tot het aangaan van een schuld of tot het teniet doen van een inschuld als bedoeld in artikel 326 Sr, komt het aan op alle omstandigheden van het geval. Tot die omstandigheden behoren de vertrouwenwekkende aard, het aantal en de indringendheid van de (geheel of gedeeltelijk) onware mededelingen in hun onderlinge samenhang, de mate waarin de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid degene tot wie de mededelingen zijn gericht aanleiding had moeten geven de onwaarheid te onderkennen of zich daardoor niet te laten bedriegen en de persoonlijkheid van het slachtoffer.

De bewezenverklaring van het in zaak A onder 2 tenlastegelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte [betrokkene 2] door een samenweefsel van verdichtsels, te weten dat hij bedrieglijk in strijd met de waarheid zich heeft voorgedaan als rechtmatige eigenaar van een personenauto (Mercedes E280 CDI) en deze personenauto ter verkoop heeft aangeboden en een tenaamstelling van de personenauto heeft overhandigd, heeft bewogen tot afgifte van geld kan gelet op hetgeen onder 2.3 is overwogen niet uit de bewijsvoering van het hof worden afgeleid. In zoverre is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. In zoverre is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in zaak A onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep

opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1366

Zaaknummer: 12/04390

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Valsheid in geschrift. Wegens de in de uitspraak omschreven gedragingen, kan de verdachte worden aangemerkt als iemand die de persberichten heeft ‘opgemaakt’ en daarmee het tenlastegelegde feit heeft gepleegd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring wat betreft het daderschap van de verdachte ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens de weergegeven inhoud van de bewijsmiddelen heeft het hof vastgesteld dat aan het versturen van de e-mailberichten met als afzender ‘[betrokkene 1]@talp.tv’ onderscheidenlijk ‘[betrokkene 2]@versatel.com’ met de onjuiste inhoud – samengevat – dat Versatel Telecom International N.V. gesprekken voert met Deutsche Telekom AG over mogelijke vormen van strategische samenwerking, waaronder een openbaar bod, het volgende is voorafgegaan. De verdachte en [medeverdachte] hebben, samen achter de pc van laatstgenoemde gezeten, een publicatie van Belgacom en Versatel aangepast waarbij zij Belgacom hebben veranderd in Deutsche Telecom. De aangepaste tekst hebben zij uitgeprint. Vervolgens zijn de verdachte en [medeverdachte] naar [A] Hostel gegaan en hebben zij samen plaatsgenomen achter de in het hostel aanwezige pc met internetverbinding. Aldaar heeft de verdachte de tekst van het bericht voorgelezen en heeft [medeverdachte] de tekst ingetypt.

Het oordeel van het hof dat de verdachte, gelet op de omschreven gedragingen, kan worden aangemerkt als iemand die de persberichten heeft ‘opgemaakt’ en daarmee het tenlastegelegde feit heeft gepleegd, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1358

Zaaknummer: 12/02824

Wetsartikelen: 225 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Ontucht. In de onderhavige zaak is geen sprake van een schending van artikel 342 lid 2 Sv, omdat niet gezegd kan worden dat de verklaringen van het slachtoffer onvoldoende steun vinden in het overige bewijsmateriaal.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaring van één getuige.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Volgens artikel 342 lid 2 Sv – dat de tenlastelegging in haar geheel betreft en niet een onderdeel daarvan – kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling strekt ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing, in die zin dat zij de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen ingeval de door één getuige gereleveerde feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vergt een beoordeling van het concrete geval. Opmerking verdient nog dat het bij de in cassatie aan te leggen toets of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452, NJ 2010/515).

In het onderhavige geval kan niet worden gezegd dat de tot het bewijs gebezigde verklaringen van aangeefster [slachtoffer] onvoldoende steun vinden in het overige gebezigde bewijsmateriaal, in het bijzonder gelet op de verklaring van de verdachte over het oppassen. Anders dan in het middel wordt betoogd, is dus van schending van artikel 342 lid 2 Sv geen sprake. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1354

Zaaknummer: 12/04944

Wetsartikelen: 247 Sr, 248 lid 2 Sv en 342 lid 3

RECHTSPRAAK

Onderzoek aan kleding. Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte zich niet alleen heeft moeten ontkleden tot aan zijn onderbroek, maar ook dat de verbalisant vervolgens door met zijn hand in die onderbroek te gaan, daaruit een etui heeft gepakt. Het oordeel van het hof dat dat laatste onderzoek kan worden aangemerkt als onderzoek aan de kleding – en dus niet aan het lichaam – is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt onder meer over de verwerping door het hof van het door de raadvrouw van de verdachte gevoerde verweer dat artikel 9 lid 2 Opiumwet niet de bevoegdheid geeft tot onderzoek in de op het moment van onderzoek door de verdachte gedragen onderbroek.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, tegen wie ernstige bezwaren bestonden ter zake van overtreding van de Opiumwet, zich niet alleen heeft moeten ontkleden tot aan zijn onderbroek, maar ook dat de verbalisant vervolgens door met zijn hand in die onderbroek te gaan, daaruit een etui heeft gepakt. Het oordeel van het hof dat dat laatste onderzoek kan worden aangemerkt als onderzoek aan de kleding – en dus niet aan het lichaam – is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft in dat verband niet meer overwogen dan dat ‘de vorm van het etui in de onderbroek ook uitwendig zichtbaar moet zijn geweest’. Daarbij heeft het hof echter in het midden gelaten op welke plaats in de onderbroek dat etui zichtbaar moet zijn geweest en hoe het onderzoek met de hand in de onderbroek is verricht. Overigens is evenmin zonder meer begrijpelijk het oordeel van het hof dat het onderzoek ‘niet disproportioneel is’, nu uit niets blijkt waarom dat etui niet op een minder ingrijpende manier kon worden verkregen. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1365

Zaaknummer: 12/03285

Wetsartikelen: 9 lid 2 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Bijstandsfraude. Uit de bewijsmiddelen blijkt niets waaruit volgt dat de verdachte wist dat betrokkene onjuiste gegevens verstrekke en dat zij op grond van die gegevens ten onrechte een uitkering voor een alleenstaande genoot.

Het middel behelst onder meer de klacht dat het bewezenverklarde opzet niet uit de bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan niet volgen dat de verdachte opzettelijk voordeel heeft getrokken uit het door misdrijf verkregen geld. Uit de bewijsmiddelen heeft het hof weliswaar kunnen afleiden dat de verdachte en [medeverdachte] sinds de zomer van 2004 feitelijk samenwoonden op het adres [a-straat 1] te Almere, dat de verdachte aldus gebruikmaakte van de voorzieningen op dat adres en eet- en drinkwaren heeft genuttigd en dat die voorzieningen, de huur van die woning en de genuttigde eet- en drinkwaren geheel of ten dele werden bekostigd met de bijstandsuitkering van [medeverdachte], maar de bewijsmiddelen houden niets in waaruit kan volgen dat, zoals is bewezenverklaard, de verdachte wist dat [medeverdachte] onjuiste gegevens verstrekke en zij op grond van die gegevens ten onrechte een uitkering voor een alleenstaande genoot. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1362

Zaaknummer: 13/00010

Wetsartikelen: 65 Abw en 17 WWB

RECHTSPRAAK

Begunstiging. Het oordeel van het hof dat verdachte, door bij de politie een valse verklaring af te leggen ten behoeve van betrokkene, heeft getracht 'behulpzaam te zijn in het ontkomen aan de nasporing van ambtenaren van justitie of politie' in de zin van artikel 189 lid 1 sub 1 Sr, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring en de kwalificatie daarvan.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 189 Sr, zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8, moet worden aangenomen dat deze bepaling ertoe strekt te voorkomen dat politie of justitie worden tegengewerkt bij het opsporen en aanhouden van de dader van een misdrijf. Het oordeel van het hof dat de verdachte door bij de politie een valse verklaring af te leggen ten behoeve van [betrokkene], die ten tijde van het afleggen van die verklaring reeds was aangehouden en ten aanzien van wie in dat verband reeds een strafrechtelijk onderzoek liep, heeft getracht [betrokkene] 'behulpzaam te zijn in het ontkomen aan de nasporing van ambtenaren van de justitie of politie' in de zin van artikel 189 lid 1 onder 1° Sr, getuigt derhalve van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen zelf de zaak afdoen en de verdachte van het hem subsidiair tenlastegelegde vrijspreken.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het subsidiair tenlastegelegde en verklaart niet bewezen hetgeen aan de verdachte subsidiair is tenlastegelegd en spreekt hem daarvan vrij.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1368

Zaaknummer: 12/05141

Wetsartikelen: 189 lid 1 Sr